

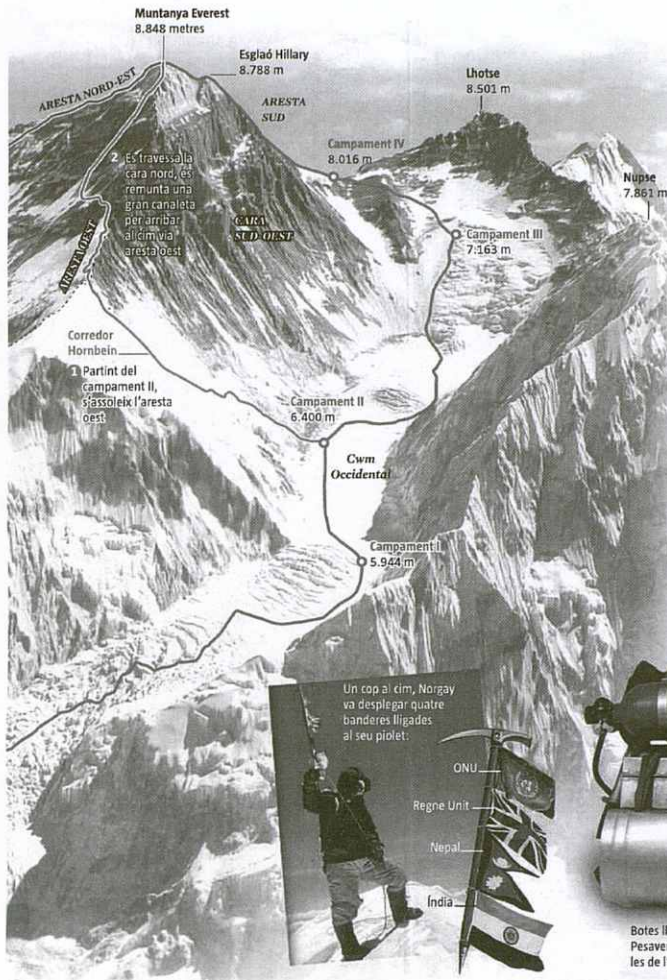
LES XIFRES DE L'EVEREST

El rècord
Apa Sherpa, de 52 anys, manté el rècord d'haver assolit el cim de l'Everest més vegades, 21 en total

Els cims del 2012
Un total de 565 persones van arribar al cim de l'Everest: 400 pel vessant nepalès i 165 pel costat del Tibet

Els xerpes
Pràcticament el mateix nombre de xerpes que d'estrangers van assolir el cim el 2012: 280 per 285

El negoci
El Govern del Nepal ingressa pels permisos d'ascensió a l'Everest al voltant de 10 milions d'euros a l'any

El 1953 Hillary i Norgay van ser els primers en aconseguir arribar al cim

El neozelandès Edmund Hillary i el xerpa Tenzing Norgay van assolir els 8.848 metres del cim a les 11.30 h del 29 de maig del 1953

Era l'expedició més ben preparada que havia intentat escalar l'Everest

L'expedició britànica, liderada per John Hunt, implicava centenars de persones, entre les quals una desena d'escaladors, uns 30 guies xerpes i més de 450 portadors, cada un amb una càrrega d'uns 27 kg, que van transportar els materials pels pendents de les muntanyes

Equipament
Disposaven dels mitjans més avançats de l'època: peses aïllants de niló, tendes molt lleugeres i equips de comunicació portàtils

Sistema d'oxigen dissenyat per a l'ocasió

Botes lleugeres i aïllants. Pesaven un quilò menys que les de l'intent suís de l'any anterior

ALGUNES DE LES ASCENCIONS MÉS DESTACADES

1924. Desapareixen els escaladors Andrew Irvine i George Mallory

1975. La japonesa Junko Tabei es converteix en la primera dona que corona l'Everest

1978. Reinhold Messner i Peter Habeler fan ascens sense oxigen

1980. Reinhold Messner fa cim en solitari, sense oxigen i en estil alpi

1980. El basc Martín Zabaleta, primer espanyol que assolix el cim

1985. Primera ascensió catalana que arriba al cim, Oscar Cardiax, Toni Sors i Carles Vallès

1988. Primera dona que puja sense oxigen, Lydia Bradley

1996. Araceli Segarra, primera dona espanyola que assolix el cim

“Com es poden posar límits?; un cec va arribar al cim sense cap incident”

R.M. BOSCH Barcelona
Elizabeth Hawley, la llegendaria cronista i notària de l'Himàlaia, a punt de fer els 90 anys, continua entrevistant alpinistes, a Kàtmandu, on es va instal·lar fa més de 50 anys. Hawley ha estat testimoni de l'evolució de l'Everest i s'ha fet amb els millors himalaistes. Ha presenciat en primera persona la irrupció de les expedicions comercials, el paper de les agències que tenen la missió de portar fins al cim muntanyencs més o menys experimentats.

Aquesta periodista de Chicago explica a *La Vanguardia*, mitjançant el correu electrònic, els canvis que ha observat al sostre del món. Constata la massificació a l'Everest però no considera viable restringir el nombre d'ascensos. “Com s'hi poden posar límits?, qui els fixarà i segons quins criteris? Un home totalment cec va arribar dalt de tot sense patir cap incident. Hauríem d'excloure els cecs? Obviament el Govern del Nepal no hi posarà límits, com més alpinistes vinguin i paguin els seus permisos d'ascensió millor per a ells,

encara que no tinguin ni idea d'alpinisme”. A Hawley li va sorprendre la gesta del muntanyenc cec, a qui va preguntar per què ho feia si no podia gaudir de les magnífiques vistes des del cim. “Pel plaer de sentir el vent i el sol a la meua cara i les roques sota dels meus peus”, va respondre Erik Weihenmayer. Aquesta és la feina de Hawley, entrevistar i investigar els alpinistes per determinar si han arribat o no al punt més alt de les muntanyes de l'Himàlaia. Uns quants menteixen, però ella acostuma a enxampar-los.

Elizabeth Hawley

Per Hawley les ascensos més increïbles han estat la de l'esmentat Erik Weihenmayer, per la seva limitació física (“anava amb un company que li feia de guia davant i un altre darrere, però sense cap contacte físic”); la primera travessia de l'Everest, la de l'equip de Tom Hornbein de fa 50 anys, pujant per la cara oest i baixant per la sud-est, i el primer ascens sense oxigen embotellat a càrrec de l'austriac Peter Habeler i l'italià Reinhold Messner, el 1978. “I també aquest impressionant descens en esquís, des de la cara nepalesa, de l'eslovè Davo Karnicar, l'octubre del 2000. Va baixar sense parar des del cim fins al camp base, en quatre hores i 40 minuts, sense treure's ni una vegada els esquís”, escriu des de la seva casa de Kàtmandu.